

protože, jak víme, „křížení různých ras snižuje tělesnou i duševní úroveň člověka... Dokud nebudeme mít znalost účinků rasového křížení lépe podloženu, bude lepší, když se křížení velmi vzdálených ras vyhne.“¹¹⁶

Co se mě týče, věděl bych, jak reagovat. A v jistém smyslu, kdybych se měl nějak definovat, řekl bych, že čekám: kladu svému okolí otázky a vše interpretuji na základě svých objevů, zcitivěi jsem.

Na konci dějin, které mi napsali ostatní, byl na dostatečně viditelné místo postaven sokl kanibalismu, abych na něj nezapomněl. V mých chromozomech popsal jakési poměrně silné geny, představující kanibalismus. Vedle *sex linked* našli *raciální linked*. Jaká hanba, tahle věda!

Tento „psychologický mechanismus“ však chápu. Není totiž, jak všichni vědí, jen psychologický. Před dvěma stoletími jsem byl pro lidstvo ztracen, byl jsem jednou provždy otrokem. A pak přišli lidé, kteří prohlásili, že to všechno už trvalo příliš dlouho. Moje houževnatost se postarala o to ostatní: byl jsem zachráněn z civilizační potopy. Šel jsem kupředu...

Příliš pozdě. Všechno je naplánováno, objeveno, dokázáno, využito. Moje neklidné ruce nic nepřinášejí; naleziště je vytěženo. Příliš pozdě! I zde chci ale pochopit.

Od doby, kdy si kdosi stěžoval, že přišel příliš pozdě a že všechno už bylo řečeno, zjevně vznikla jakási nostalgie po minulosti. Je snad minulost oním ztraceným rájem počátků, o němž hovoří Otto Rank? Kolik takových zřejmě upíralo zraky k lůnu světa, věnovalo svůj život rozumovému chápání děfských prorocství nebo se pokusilo nalézt Odysseovu cestu! Panspiritualisté, kteří chtějí dokázat existenci duše u zvířat, používají následující argument: pes si lehne na hrob svého pána a zemře tu hladý. Janetovi patří zásluha za to, že dokázal, že tento pes, na rozdíl od člověka, prostě nebyl schopen zlikvidovat minulost. Mluví se o řecké velikosti, říká Artaudi: ovšem, dodává, pokud dnešní lid už nechápe Aischylovu *Oběť na hrobě*, pak je na vině Aischylos. Antisemité valorizují své „hledisko“ ve jménu tradice. Právě ve jménu tradice, oně dlouhé dějinné minulosti, onoho pokrevního příbuzenství s Pascallem a Descartesem, řekl Židům: ve společenství lidí nenajdete místo. Nedávno jeden z oněch dobrych Francouzů prohlásil ve vlaku, do něhož jsem nasedl:

„Pokud přežijí opravdové francouzské ctnosti, je rasa zachráněna! Dnes je třeba vytvořit Národní jednotu. Už žádné vnitřní boje! Musíme se postavit cizincům (to se otočil do mého koutu), a je lhostejno jakým.“

Na jeho obranu je třeba říci, že páchl laciným vínem; kdyby byl mohl, byl by mi řekl, že moje krev osvobozeného otoka se nedokáže nadchnout ve jménu Viliona či Taina.

Hanbai

Na první pohled se může zdát překvapivé, že postoj antisemity se podobá postojí negrofoba. To mi jednoho dne připomenul můj učitel filosofie antického původu: „Když slyšíte, jak někdo pomlouvá Židy, nastavte ucho, protože mluví o vás.“ Myslím jsem si tehdy, že má pravdu všeobecně a že tím chce říci, že jsem ve svém těle i duši zodpovědný za to, jaký osud je přichystán mému bratrovi. Od té doby však jsem pochopil, že chtěl prostě říci: antisemita je nutně negrofob.

Přicházejte pozdě, příliš pozdě. Vždycky bude mezi vámi a námi existovat jistý – bílý – svět... Ona nemožnost toho druhého jednou provždy zlikvidovat minulost. Je pochopitelné, že při pohledu na tuto bělochovu citovou ztuhlost jsem se dokázal odhodlat a spustil negerský křik. Pozvolna, zatímco jsem tu a tam rozšířil naše řady, jsem začal vyměšovat rasu. A tato rasa vrátila pod tlou jisté zásadní věci. Jaké? *Rytmy!* Poslechněte si našeho pěvce Senghora:

„Je to ta nejmateriatelnější a nejnemotnější věc. Je to výsadní, životně důležitý prvek. Je prvotní podmínkou a znakem umění, jako dech života; dech, jenž se zrychluje a zase zpomaluje, stává se pravidelným či trhavým podle napjatosti člověka, stupně a kvality emoce. Takový je původně rytmus ve své čistotě, takový je v mistrovských dílech černošského umění, zejména v sochařství. Je tvořen tématem – sochařskou formou –, jež stojí v protikladu k tématu příbuznému, jako inspirace k expiraci, a zároveň se opakuje. Monotonnost nevyplývá ze symetrie; rytmus je živý, je svobodný... Tak rytmus působí na to, co je v nás nejméně rozumové, despotický, a umožňuje nám tak proniknout do spirituální objekty; a toto naše odevzdání je samo o sobě rytmické.“¹¹⁷

Četl jsem správně? Rychle jsem četl znova. Na druhé straně blého světa mě zdravila jakási pohádková negerská kultura. Negerské sochařství! Začal jsem se červenat pýchou. Byla to snad spása?

Předtím jsem svět vnímal racionálně, a svět mě zavrhl ve jménu barevného předsudku. Jelikož v rovině rozumu nebyl soulad možný, uchýlil jsem se k iracionalitě. Bylo na bělochovi, aby se ukázal iracionálnější, než jsem já. Dříve jsem pro potřeby své věci přijal regresivní proces, stále ovšem platilo, že šlo